U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Rutsche a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **nezl. T. K.**, zastoupen zákonnou zástupkyní O. K., zastoupen JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou se sídlem K. Sliwky 125, Karviná - Fryštát, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2009, č. j. OAM-1-937/VL-01-P09-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2011, č. j. 64 Az 53/2009 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Jany Brhlové **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a, 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jeho případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl s odůvodněním, že v jeho případě nebyl naplněn žádný z azylově relevantních důvodů podle § 12 zákona o azylu. V žalobě bylo poukázáno na to, že se stěžovatel narodil na území České republiky poté, co jeho rodiče opustili Kyrgyzstán kvůli problémům souvisícím s tím, že je jeho otec ruské národnosti, a že v Kyrgyzstánu není dětem poskytována dostatečně kvalitní zdravotní péče; tyto

skutečnosti však podle krajského soudu nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu. Pokud jde o možnost udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, krajský soud uvedl, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena mezinárodní ochrana dle tohoto ustanovení.

Zákonná zástupkyně stěžovatele proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Ačkoliv na jednu stranu připouští, že v případě jejího syna, jenž se narodil až po jejím příchodu do České republiky, nenastala žádná z azylově relevantních skutečností výslovně uvedených v § 12 zákona o azylu, domnívá se, že by mu měl být azyl dle citovaného ustanovení udělen. Poukazuje na to, že ona sama zde požádala o mezinárodní ochranu pro sebe i pro další dva syny a proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti správnímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, podala kasační stížnost, o níž nebylo v době podání této kasační stížnosti dosud rozhodnuto. Byla-li by jim mezinárodní ochrana udělena, zatímco jejímu nejmladšímu synovi nikoliv, došlo by k jeho odtržení od matky a sourozenců. Kromě toho dále zdůrazňuje, že se její syn od narození pohybuje v České republice, kde si již zvykl, Kyrgyzstán je pro něj zcela cizí a neznámou zemí, pročež by měl v případě vystěhování potíže se začleněním do tamní společnosti; patrně v této souvislosti poukazuje též na možnost udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že podle jeho názoru stěžovatel polemizuje s napadeným rozsudkem krajského soudu pouze v obecné rovině, domnívá se, že v kasační stížnosti nejsou zcela konkretizovány její věcné důvody ani skutečnosti, v nichž stěžovatel spatřuje její přijatelnost. Žalovaný proto odkazuje na správní spis, zejména na odůvodnění svého rozhodnutí, a navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost nebo případně jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V daném případě je kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nyní posuzovaná věc však typově nespadá pod žádný z případů přijatelnosti kasační stížnosti uvedených ve výše citovaném usnesení.

Stěžovatelova zákonná zástupkyně se v kasační stížnosti odvolává především na § 12 zákona o azylu, jenž stanoví: *Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*. Nejvyšší správní soud se již v řadě svých rozhodnutí vyslovil v tom smyslu, že účelem institutu azylu je poskytnou cizinci ochranu, přičemž však nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákon o azylu (k tomu srov. zejména rozsudek ze dne 6. 11. 2009, č. j. 6 Azs 12/2003 – 49, případně též rozsudky ze dne 20. 3. 2006, č. j. 4 Azs 46/2005 – 80, a ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 – 90. Podle ustálené judikatury tohoto soudu lze tedy žadateli o azyl vyhovět tehdy, je-li ve vlasti pronásledován, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování, a to z některého z výše uvedených konkrétních důvodů, které jsou taxativně vypočteny v § 12 zákona o azylu. V nyní posuzované věci je však *prima facie* zřejmé, že u stěžovatele žádný z těchto důvodů dán není. Ostatně sama zákonná zástupkyně v kasační stížnosti uvedla, že by jejich naplnění ani nebylo možné, neboť se stěžovatel narodil v České republice a v Kyrgyzstánu nikdy nežil. Případné budoucí potíže stěžovatele po jeho návratu do vlasti by mohly být relevantní z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu; kasační stížnost však v tomto smyslu žádné námitky neobsahuje.

Zákonná zástupkyně nicméně poukazuje na to, že ona sama spolu s dalšími dvěma syny v České republice požádala o mezinárodní ochranu, přičemž soudní řízení o přezkum negativního rozhodnutí žalovaného o její žádosti nebylo (v době podání kasační stížnosti v této věci) skončeno. Pokud by byla jí samotné mezinárodní ochrana udělena, přicházelo by u stěžovatele v úvahu udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. V tomto případě však žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 10. 2009, č. j. OAM-1-569/VL-10-P09-2007, žádosti stěžovatelovy zákonné zástupkyně a jejích synů E. a D. nevyhověl, jejich žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2011, č. j. 64 Az 52/2009 – 43, zamítnuta a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 – 66, odmítnuta pro nepřijatelnost, přičemž tomuto soudu není známo, že by některá z těchto osob v současné době opětovně žádala o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud přitom ohledně azylu za účelem sloučení rodiny setrvale judikuje, že jeho udělení je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl (srov. zejména rozsudek ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 – 81, publ. pod č. 388/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 70/2003 – 59); takováto situace ovšem v případě stěžovatele nenastala.

Konečně stěžovatel namítá též nesprávné posouzení otázky udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. K tomu lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v této otázce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikován pod číslem 375/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), z níž vyplývá, že udělení humanitárního azylu je ve volné úvaze správního orgánu. Rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat,

zda humanitární důvody byly dány či nikoliv, to je věcí úvahy správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V nyní posuzované věci žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi. Z jeho rozhodnutí je patrné, že se otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zabýval. Pokud z důvodů stěžovatelem uváděných sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu jeho pravomoci, zejména, jestliže stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně v dané věci učinila jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 11. 2011) a požadovala odměnu za zastupování dvou klientů (stěžovatele a jeho matky) a náhradu hotových výdajů v celkové výši 3960 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova matka v řízení vystupovala nikoliv jako účastník řízení, nýbrž jako zákonná zástupkyně svého nezletilého syna, Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce přiznává odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože advokátka doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tedy činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu